

ДАР ШИНОХТИ ПЕШВОИ МИЛЛАТ

Қои шак нест, ки мо ханӯз ҳам дар марҳилаи давлатсозӣ қарор дорем ва дар ин раванд давлату Ҳукумати Тоҷикистон аз ҳама гуна абзорҳои созанда истифода мекунанд. Аз саҳифаҳои таърихи мамӯлики гуногуни қаҳон бармеояд, ки таърихи ҳар як давлату миллат ба шахсияте вобаста аст. Ба ин монанд мисолҳо дар саҳифаи таърихи башарият бисёр воқеаҳои ва тақдирҳои давлати соҳибистиқлоли Тоҷикистон низ ба сарнавишти як шахсияти таърихӣ басо вобастагӣ дорад ва тамоми бурду боҳти ин миллат аз охири қарни ХХ то имрӯз аз қорсозиву қордонии ӯ маншаъ мегирад. Ин ҳам бошад абармарде чун Пешвои миллат Эмомалӣ Раҳмон аст. Дар симои Пешвои миллат муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон таърих бори дигар собит сохт, ки наҷоти ҳар як давлату миллат дар лаҳзаҳои ҳассосу фоҷиабор ба зуҳури шахсияти бузурги милли вобастагии зич дорад. Зеро маҳз шахсиятҳои бузург қодиранд инсонҳоро дар ҳалли масъалаҳои печидаву мураккаби иқтисодӣ, иҷтимоӣ ва фарҳангӣ раҳнамоӣ карда, дар қалбу дидаи мардум шӯълаи умедро ба ояндаи дурахшон барафрӯзанд. Хизмату қорномаҳои Пешвои миллат муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон аз қониби шахсиятҳои бонуфузи қаҳонӣ, роҳбарони ташкилоту созмонҳои байналмилалӣ, сарварони кишварҳои қудратманди қаҳон, сазовори баҳои баланд қардидаанд ва аз қониби қомеаи қаҳонӣ ҳамчун «Пешвои асри ХХI» низ эътироф шудаанд.

Аз ин рӯ, лозим донистем, ки бахшида ба Рӯзи Президент аз эътирофоти сарони давлатҳои муҳталиф ва шахсиятҳои шинохтаи қаҳонӣ ба таври намуна ва интиҳобан иқтибосҳо орем.

Владимир Путин, Президенти Федератсияи Русия:

“Эмомалӣ Раҳмон яке аз симоҳои барҷаста буда, дар байни сиёсатмадорони Иттиҳоди Давлатҳои Мустақил маҷкеи намоёнро ишғол мекунанд. Ин беҳуда нест. Тамоми қидду қадҳи ӯ аз он шаҳодат медиҳад, ки дар Тоҷикистон раванди сулҳ тавре қойдор аст, ки

назираш дар ҳеҷ як мамлакате, ки чунин вазъияти муташанниҷ дошт, дида намешуд. Ҳар он чӣ оид ба ин масъала дар Тоҷикистон амалӣ гардидааст, мисоли хубест барои бисёр халқҳову мамолики дигар».

Александр Лукашенко, Президенти Ҷумҳурии Беларус:

«Меҳнати фидокоронаи чандинсолаи Эмомалӣ Раҳмон, ки ба таҳкими сулҳу субот, баланд бардоштани некуаҳволии халқи тоҷик ва пойдории нуфузи Ҷумҳурии Тоҷикистон дар арсаи байналмилалӣ равона гардидааст, сазовори эҳтироми ниҳоят баланд мебошад».

Нурсултон Назарбоев, Президенти Ҷумҳурии Қазоқистон: «Мо саҳми Эмомалӣ Раҳмонро дар таҳкими ваҳдати халқи тоҷик, рушди кишвар, ҳамчунин, дар рушди сиёсату иқтисодӣ баланд арзёбӣ мекунем. Дар ин давраи кутӯҳи таъриҳӣ Ҷумҳурии Тоҷикистон ба муваффақиятҳои калон ноил шуда, узви фаъоли ҷомеаи ҷаҳонӣ гашт».

Шавкат Мирзиёев, Президенти Ҷумҳурии Ўзбекистон:

«Мардуми Ўзбекистон аз дастовардҳои назарраси Тоҷикистон дар ҳама соҳаҳо, ки ба шарофати сиёсати дурбинона, ҳикмати давлатдорӣ ва меҳнати фидокоронаи Эмомалӣ Раҳмон ба даст омадаанд, хушҳол аст. Таҳти роҳбарии ин марди хирадманд дар Тоҷикистон фазои сулҳу озошта ва рушди иҷтимоию иқтисодӣ устуворона таъмин гардид, нуфузи он дар арсаи ҷаҳонӣ боло меравад».

Си Чин Пин, Раиси Ҷумҳурии Мардумии Чин: «Тоҷикистон таҳти роҳбарии Эмомалӣ Раҳмон роҳи рушдро муваффақона интиҳоб намудааст. Имрӯз суботи сиёсӣ, рушди босуръати иқтисодӣ, беҳтаргардии мунтазами некуаҳволии мардум ва тақвияти нуфузи ин кишвар ҳам дар минтақа ва ҳам дар арсаи байналмилалӣ ба назар мерасад. Дар солҳои соҳибистиқлолӣ таҳти роҳбарии Эмомалӣ Раҳмон Тоҷикистон ваҳдати миллӣ, суботи иҷтимоӣ ва беҳбудии некуаҳволии мардумро ба даст оварда, роҳи муваффақонаи тараққиётро пайдо кард, ки он бо вижагиҳои миллии кишвари худ мувофиқ буда, ҷониби Чин ба он баҳои баланд медиҳад».

Кочерил Раман Нараянан, Президенти Ҳиндустон (соли 2001):

«Моро кӯшишҳои хастанопазирӣ Ҷаноби Олӣ Президент Эмомалӣ Раҳмон чихати барқарорсозии сулҳ, оштии миллӣ ва раванди созанда дар Тоҷикистон, ки ҷомеаи муосирӣ озод месозад, ба ҳайрат гузошт. Бовар дорем, ки ин кӯшишҳои халқи боистеъдод ва меҳнатдӯсти Тоҷикистон самари нек хоҳанд овард».

Илҳом Алиев, Президенти Ҷумҳурии Озарбойҷон:

«Сиёсатмадорро бо сифатҳои чун хирадмандиву часурӣ, ҳадафмандӣ ва аз ҳама муҳиммаш, бо така доштани ба дастгирии халқ мешиносанд. Вале боз омили дигари муҳим, ба андешаи ман, ин нақӯӣ мебошад, ки дар чашмони Эмомалӣ Раҳмон рӯшан аён аст. Муҳаббат ба халқи хеш, майли беҳсозии некуаҳволии онҳо, фаъолона ба ҷомеаи ҷаҳонӣ ворид намудани Тоҷикистон ва таъмини ҳаёти шоиставу арзанда барои мардуми он мақсаду мароми ӯст».

Абдулло Водӣ, Президенти Сенегал:

«Точикон халқи хушбахтанд, зеро Парвардигор ба онҳо чунин марди оқил ва дурандешеро ба ҳайси Сарвар ва пуштибон додааст. Тачрибаи сулҳофаринии ӯ дар таърихи инсоният нодир аст».

Муҳаммад Ашраф Ғанӣ, Президенти Ҷумҳурии Исломии Афғонистон:

«Бар асари саъю талоши Эмомалӣ Раҳмон мардуми кишвари дӯст ва бародар ба сӯйи хушбахтӣ, некуаҳволий, озодӣ, сулҳ ва субот дар ҳаракатанд, ки мо ба унвони дӯст ва ҳамсоя бо он меболем».

Аҳмадшоҳи Масъуд, Қаҳрамони миллии Афғонистон: «Истиқлолият ба Тоҷикистон Эмомалӣ Раҳмон - ин сиёсатмадори дараҷаи ҷаҳониро дод. Имрӯз ӯ машҳуртарин фарзанди Тоҷикистон ва тамоми тоҷикони ҷаҳон ва дӯсти ҳақиқии Афғонистон аст».

Александр Проханов, адиб, сиёсатмадор, нависанда, журналист ва публицисти рус:

«Президент Эмомалӣ Раҳмон - сарвари маънавий ва сиёсӣ, ки миёни сӯхторҳо, ҷанги шаҳрвандии бародаркуш тавлид шуд ва ин ҷангро қатъ карда, кишварро барои пора-пора кардан ба ифротӣ ақлбохта наододааст. Дар замони роҳбарии ӯ тирпарронӣ қатъ шуданд. Ӯ ғолиби қасдгир нашуд, балки мардумро барои сохтани кишвари нав муттаҳид кард ва Душанберо ба шаҳри биноҳои тасхиркунанда, донишгоҳҳо ва осорхонаҳо табдил дод».

Расул Ҳамзатов, шоири халқии Доғистон:

«Ман аз сулҳ дар Тоҷикистон ниҳоят мамнунам. Инсони бочасорату хирадманд - Президенти Тоҷикистон тавонист формулаи сулҳи ҷанги бародаркушро ёбад».

Гулназар Келдӣ, шоири халқии Тоҷикистон: «Эмомалӣ Раҳмон тимсоли дурахшони ватанхоҳиву миллатдӯстист, ки мо инро бояд аз ӯ омӯзем»

Таҳияи Шарифзода Ҷ.

Неъматӣ бебаҳо

Маълумотҳо дар бораи ҷанги дохилии мо як андоза возеҳанд. Қариб 200 ҳазор нафар қурбон гардид ва даҳҳо миллиард доллар зарари моддӣ расид. Зарари маънавияш беҳисоб! Ҳазорон хонаву дар сӯхтаву мону манули мардум ва давлат ба яғмо бурда шуданд. Миллионҳо нафар ҳамватанон тарки ватан карданд. Заводу фабрикаҳо аз кор монданд, талаву тороч гардиданд ва низоми иқтисодиву иҷтимоӣ пурра аз байн рафт. Дар бонк як пули пучак намонд. Ҳамаро аз сифр бояд оғоз кард! Ин буд натиҷаи ҷанги шаҳрвандӣ!

Сулҳу ваҳдат неъматест, ки арзишу андозаи қимати онро муайян кардан имкон надорад. Имрӯз сулҳу ваҳдат аст, ки ҳақиқати он солҳо бароямон афсонагунаанд. Ин неъматҳо бебаҳоанд. Миллате ки сулҳу ваҳдату ҳамгирӣ надорад, дур аз саодат мебошад гирифтори фочиа аст. Набудани сулҳ ин ноумедӣ ва зинда будан дар гӯр аст. Ба чизе бовар надоштан ва тира будани тамоми саҳифаҳои зиндагӣ ин адами сулҳ аст. Онҳое ки муҳолифатҳои солҳои навадумро шоҳиданд, арзиши сулҳ, ваҳдат ва дӯстиро беҳтар медонанд. Набудани сулҳ ин авҷи ҷангу хунрезӣ, хонаву дари сӯхта ва шаҳру деҳи валангор аст. Набудани сулҳ ин муҳочирату сарсонӣ дар мулкҳои бегона аст, ки барои наҷот гурӯҳеву қавмеву миллате хонаву дари худро партофта, дар мулки бегона миннатшунав мегарданд. Даҳҳо ҳазор ҳамватанони мо дар оғози солҳои навадум ба Афғонистони зулмдидаву ҷангзада кӯч бастанд, хориву зорӣ диданд ва қисме ба марги

ѓарибї гирифтoр шуданд. Набудани сулҳ ин нодорї, кашшоќї ва гуруснагиву тангдастї аст. Мардуми тоќик дар солҳои навадум дар навбатпоиҳои нон чон меод. Сабусу кунчорахўрї ва истеъмоли чувориву дигар зироатҳои захролудро халќи тоќик аз сар гузаронид. Ин ҳама касофатии чанги хонумонсўзи дохили буд. Танҳо дар ҳамин ќиёсҳо метавон арзиши сулҳу ваҳдатро муайян кард.

Асосгузори сулҳу ваҳдат дар сабтҳои таърихї

Мақолае ҳаст, ки агар дар як хона чанд хоча бошад, меҳмон гурусна мемонад. Тоҷикистони оѓози солҳои навадум ҳамин аҳволро дошт. Ҳама хоча буду худро масъул меҳисобид. Роҳбарони ҷумҳурї булҳавасона зуд-зуд иваз мешуданд. Аммо коре карда наметавонистанд ва аз мақом аксаран тарсуёна дур мешуданд. Касе ба оянда бовар надошт ва давлатро аллаќай пароканда меҳисобиданд. Эмомалї Раҳмон мардонавор масъулиятро ба душ гирифт. Дар муқобили маҷроҳои хатару нобудї истодагарї кард. Таҳлилҳоро муқоисаҳо баъзе натиҷаҳои бебаҳсро ба миён меоранд. Ин марди матину қаҳрамон ҳар ваъдае, ки барои халќи худ кардааст, иҷро намуд. Биёед шохидони аҳвол суханони дар соли 1992 гуфтаи ўро ба ёд орем: «Ман ба шумо сулҳ меорам». Сулҳро аз будаи бештар овард. Дигар ваъдаҳои ҳама иҷро кард: фирориёни чанги шаҳрвандиро аз мулкҳои бегона гардонидани овард, халқро аз гуруснагї начот дод, заминро ба халқ дод, шароити зиндагиро мусоид кард, амниятро таъмин намуд ва ғайраву ғайра. Корнамоиву қаҳрамонии Эмомалї Раҳмон аллаќай дар саҳифаҳои заррини таърих сабт ёфтаанд. Таърихро таҳриф кардан душвор мебошад ва дар бораи корнамоиҳои ин абармард даҳҳо асарҳои таърихї иншо шудаанд.

Дар ин самт ҳукм ва андешаҳои таърихшинос, публицист, профессор И. Усмонов, ки замоне бо Роҳбари давлат якҷо кор кардаасту дар раванди сулҳофарї дар қори КОМ иштирок намудааст, асоснокии фикрҳои моро аз аксар паҳлуҳо меафзояд. Мавсуф шохиди бевоситае мебошад, ки хулосаву таҳлилҳои амиқу асоснок дорад. Дар китоби худ бо номи «Таҳқиқи сулҳу ва таҳаввулоти Тоҷикистон» (Душанбе, 2016.- 671 с.) мегўяд: «...Замони Эмомалї Шарифович Раҳмонов. Аввалан чаро Сардори давлатро на бо номи имрўзаашон ёд кардам. Танҳо барои он ки мақола перомунӣ он давраи таърихист, ки ному насабашон чунин буд. Таърих дақиќият меҳаҳад. Ба вазифаи Раиси Шўрои Олии Тоҷикистон ва сонитар Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон интихоб шудани Э.Ш.Раҳмонов тавре рўзгори таҳқиқшаванда далолат медиҳад, ҳодисаи муҳим ва муайянқунандаи сарнавишти халќи тоќик будааст: софдилї, мардумгарой, сулҳталабї, пайдорї дар суроғи сулҳ, тоќат ба таҳқиқҳо, хорию носозгўиҳо, ки дар даҳсолаи охири қарни ХХ мардум дар ў шинохтаанд, Тоҷикистонро аз шикасту вайронї, Тоҷикистонро аз гурезагїю парешонї, халқро аз яъсу ноумедї начот дод. Ваќте ў ба қудрат омад, агар гўем, ки қудрат набуд, хато намешавад, ваќте ў ба мардум нон доданиш лозим шуд, гўем, ки худаш нони хўрданиш надошт, хато намешавад, ваќте ў сулҳ оварданиш шуд, гўем ки қони худаш дар хатар буд, хато намешавад. Тоҷикистон ва халќи тоќик аз ҳамаи ин хатарҳо раҳонда шуд» (саҳ.264). Феълан дар бораи механизми сулҳсозии тоќикон дар дохилу хориҷи кишвар бисёр мекурсанду менависанд. Тавре аз иқтибоси боло хулоса кардан мумкин аст, таркиби ин механизро аз оѓоз то анҷом халқияту софдилї, мардумгароиву сулҳталабї, пайдориву таҳаммул, некиву хайрхоҳї ва кордониву бунёдқорӣ ин абармард ташкил медиҳад. Ин ҳукро аллаќай таърих собит сохтааст.

Ваҳдат - беҳтарин идеология

Ваҳдат ва истиқлолият барои халќи тоќик вожаҳои ҳамсонанд. Мунқир наметавон гашт, ки истиқлолият на танҳо барои тоќикон, балки барои ҷумҳуриҳои собиқ ИҶШС низ худрўву туҳфаи тақдир буд. Барои халќи тоќик истиқлолият осон ба даст омад, вале нотавонбинону ҳасудон нестии онро меҳостанду бақои онро хатарнок карданд. Пешвои миллат муҳтарам Эмомалї Раҳмон аз аввалин рўзҳои сари қудрат омаданиш, ваҳдатро чавҳари фаъолияти давлатдорї қарор дод. Мавсуф қори Айниву Ѓафуров барин шахсиятҳоро давом дод, ки ба маротиб масъулияти даҳчанд дошт. Айни барои худшиносии тоќикон заҳматҳо мекашид, то ки мавҷудияти тоќик инкор нагардад. Б.

Ғафуров китоби «Тоҷикон»-ро хуччати тоҷикон гардонид. Эмомалӣ Раҳмон бошад давлатро аз шикаст ва ин халқи ҷафодидаро аз оташи ҷанг раҳониду истиқлолияти миллатро нигоҳ дошта тавонист. Ваҳдат ба сифати идеология табдил ёфт, ки ин тақозои рӯз аст. Ваҳдат барои давлатҳои хурду бузург ҳамеша омили тақдирсозу таҳкимбахши пойдорихост. М.Гандӣ (Ҳиндустон), Шарл де Гол (Фаронса), Франклин (ИМА), М. Дун (Чин), М.Камол (Туркия), М.Ҷиноҳ (Покистон) ва ғайра дар заминаи ваҳдат давлатсозӣ кардаанд. Имрӯз мебинем, ки бузургтарин абарқудрати ҷаҳонӣ ҳам, қатъи назар аз дороиву сарватҳои беҳудуд аз набудани ваҳдати милливу дохилӣ ба ларза меоянд (ҳаводиси охири ИМА). Равандҳои ҷаҳонишавии имрӯза хеле мураккаб аст ва манфиатҳои бо роҳҳои гуногун дар фано сохтани халқияту миллатҳо нақш мегузоранд. Ин раванди хеле ноаёнӣ мармуз аз рӯи шиори маъмулии «тафриқа андозу ҳукмронӣ нам» сиёсати ҳарисонаи ҷаҳонҳои амалӣ мегардонад. Пас, ҳам дар гузаштаи наздик, ҳам дар шароити имрӯза ва ҳам барои оянда, ваҳдат беҳтарин иделогияи давлатдорӣ мо хоҳад буд.

Сулҳу ваҳдат ҳимоят мекоҳад

Ҳифзу бақои сулҳ дар навбати аввал донишгари даҳшату ногувориҳои ба сари миллати тоҷик омада мебошад. Ин андеша борҳо гуфта шудааст ва боз бо таъкид ҷонибдори онем дар низоми таълими макотиби миёнаву олӣ дар маҳсули «Таърихи сиёсии Тоҷикистони соҳибистиқлол» ба роҳ гузошта шавад. Албатта, сокинони кишвар, ки синну соли бузургтар доранд, қадру манзалат ва арзиши сулҳу ваҳдати тоҷиконро медонанд. Аммо насли ҷавону наврас бояд аз омилҳои сар задани ҷанги шаҳрвандӣ ва роҳҳои ба даст овардани сулҳ огаҳ бошанд. Ин омил яке аз ҷузъҳои муҳимми худшиносии миллии замони истиқлол аст. Дар ин роҳ то андозае аз хидматҳои телевизиони Тоҷикистон таъкид метавон кард, ки дар ин шабу рӯзҳои ҳассос филмҳои маҳсули мустанадро доир ба таърихи ҷангу раванди сулҳсозӣ пешниҳод менамояд. Аммо ин маҳдуду ночиз аст. Имрӯз макотиб ба компютерҳо мучаҳҳазанд. Бигзор тариқи видеопроекторҳо дар доираи барномаҳои таълимӣ наворҳои сабтҳои муҳимми таърихӣ иҷборан пешниҳоди наврасону ҷавонон гардонидани шаванд. Ба он вачҳ иҷборан мегӯем, ки имрӯз интиҳоб васеъ гардидааст ва барои хонандаи ҷавонро аз техникаи замонавӣ, интернету шабакаҳои иҷтимоии афзун ба тамошои телевизиону китоб хондан дар китобхонаҳо баргардонидан саъйи беандоза зарур аст. Яъне, хонандаи ҷавон бояд саҳифаҳои тору печидани таърихи давлатдорӣ солҳои навадум ва ба сулҳу ваҳдат расиданро бо чашми сар бубинад ва дарк кунад. Танҳо телевизион ба ин қодир аст.

Файзи ваҳдат

Ҳар чизе ки халқи тоҷик давоми се даҳсолаи соҳибистиқлолӣ ба даст овардааст, аз файзи ваҳдату дӯстӣ мебошад. Халқи тоҷик бо хираду кордонии Пешвои худ бо татбиқи барномаҳои бузург ба пеш қадамҳои устувор мегузорад. Сахттарин мушкилот рафъ гардид ва ҷои пӯшида нест, ки мушкилиҳои имрӯз ҳам ҳастанд. Аммо ҳама ноҳамвориҳои роҳҳои рушд суфта гашта истодаанд. Се ҳадафи стратегияи бузург амалӣ гардид. Имрӯз халқи тоҷик дар роҳи инкишофи худ ҳадафи стратегияи чорум - саноатикунони кишварро амалӣ кардан мекоҳад. Ҳанӯз аз солҳои ҳафтодуми асри гузашта намехостанд, ки НОБ-и Роғун бунёд гардад. Алорағми монеаҳо ду агрегати ин неругоҳ ба кор даромад ва халқи тоҷик дар назди дӯстону душманон сарбаландии худро нишон дода тавонист. Масъалагузорӣ дар сатҳи ҷаҳонӣ дар мавриди мушкилоти об дар ҷаҳон кишвари моро ба ҷаҳонӣён муаррифӣ кард. Дар ин муддати хеле кӯтоҳ муваффақӣ комёб будани халқи тоҷикро ҷомеаи ҷаҳонӣ шоҳид гардид, иқдор гашт ва аҳсан гуфт. Зеро кишвару давлатҳои ҳастанд, ки даҳсолаҳо боз муноқишаҳои дохиливу муҳолифатҳои худро ҳал карда натавонистаанд. Аз таҷрибаи сулҳи мо сабақ гирифта мекоҳанд. Аз тамоми ҷаҳон бо файзи ин сулҳу ваҳдат ба кишвари мо меҳмонон меоянд. Ба тасмимҳои бузурги халқи тоҷик дар арсаҳои байналхалқӣ бовару эътимод доранд. Душанбеи тоҷикон бо муҳиту фазои созгор мизбони бузургтарин ҳамонӣҳои ҷаҳонӣ гардидааст.

Ҳумои сулҳ

Дар бораи хосиятҳои сиёсати минтақавӣ (геополитика) сиёсатшиносону муҳаққиқон хеле зиёд таълифоти илмӣ анҷом додаанд. Танҳо як нуқта мавриди таъкид аст, ки дар асри нав сиёсатҳои геополитикӣ дар шаклу сифати наву ноаён ҷаҳонро таҳти таъсири амиқ қарор додаанд. Осиёи Марказӣ чанд садсола боз барои абаркудратону хоҷагони алоҳидаи хориҷӣ нуқтаи муҳимми геополитикӣ ба ҳисоб меравад. Бо сиёсатҳои таҳмилӣ мехоҳанд, ки дар ин минтақа оташи муҳолифату низоъро афрӯхта нигоҳ доранд. Дар ин роҳ онҳо аз демократия чун ниқоб истифода мекунанд. Фарҳанг, дин, эътиқоду оинро сиёсӣ месозанд. Ба ин ҳадафу нишони худ солҳои навадум Тоҷикистонро ба нуқтаи даргир табдил додан мехостанд. Шукрона, ки бо «рахми Парвардигор», идроки халқ ва заковати хиради ҳамватанон ин оташ хомӯш гардид. Вале дар ҳар лаҳза ба болои ин мардум Президенти мамлакат чун Ҷумоӣ сулҳ сояпардоз мегашт. Дигар мардум муътақид аст, ки ӯ Президенти сулҳ дорад. Хоҳ дар сарҳад хоҳ дар як кунчи кишвар хавфи низоъ ба миён ояд, қадами мубораки Президент ин низоъро ба ҳам мерезад, ки доим шоҳидаш будем. Бо ин ҳама, ибораи «хушёрӣ сиёсӣ», ки доимо аз забони Пешвои миллат садо медиҳад, моро водор месозад, ки аз гузашта сабақ гирифта, имрӯзро таҳлилу ташхис карда, ояндаро дида тавониста бошем. Хавф ҳанӯз боқист. Сиёсатҳои мақсадноки берунӣ чун уқоби тезчанголи ҳарис сайди хуфтаву нотавону ғофилро ҷустуҷӯ дорад. Хуб аст, ки халқи тоҷик акнун оғаҳ аст ва намегузорад, ки дуҷумбора бехонумону дарбадар гардад, хуни ҳаммилат рехта шавад, ҳастии миллатро зерӣ хатар боқӣ гузорад. Бо ин ҳама халқи тоҷик некбину некхоҳ аст ва дӯстонаву аҳлона ҳаёт ба сар бурдан мехоҳад. Ҷангро паси сар кард ва бо Иди Ваҳдат зиндагӣ дорад. Зинда бод ваҳдату истиқлолияти тоҷикон!

Қобилҷон Хушваҳтзода, ректори ДМТ

Саъдӣ Маҳдӣ, декани факултети журналистика

Баҳтиёри Қутбиддин, мудири кафедраи журналистикаи байналхалқӣ